

In aarzelend voetlicht

door Frans Doppegieter

Na het lustrumsymposium van de BNMO op 15 oktober jl. had de dag voor een kleine groep 2^e generatieleden nog een bijzonder staartje: een gesprek met drie leden van de RZO, de Raad voor civiel-militaire Zorg en Onderzoek.

De voorzitter van de Raad Prof. dr. Uri Rosenthal, raadslid Ltgenmarns b.d. Ton van Ede en ambtelijk secretaris Mettes van der Giessen spraken met Maja, Anne-lies, Laurens, Sonja en Frans, allen via de Stichting InLuwte verbonden als 2^e generatielid aan de BNMO. Doel van de ontmoeting was een beeld te krijgen van de specifieke GGZ-problematiek van tweede generatie slachtoffers van oorlogsgetroffenen.

In een uren durende bijeenkomst, waarin veelvuldig en diepgaand werd gesproken over de invloed van de gevolgen van de traumatiserende ervaringen van veteranen op hun kwetsbare jeugdige nakomelingen, werd meer dan duidelijk dat de tweede generatie (en zelfs al leden van de derde generatie) kampt met de diepe problematiek van transgenerationale post-traumatische stress. De ervaring van vaak extreem verbaal en/of fysiek geweld veroorzaakte onder meer angsten, gebrek aan eigenwaarde en gebrek aan vertrouwen in anderen. Gekoppeld aan beperkte communicatieve vaardigheden blijken veel tweede generatie slachtoffers in hun leven de keuze te maken voor de verkeerde partner, om vervolgens ook nog eens slachtoffer van geweld te worden in de eigen relatie. Fysieke en psychische problematiek blijken het lot te zijn geworden van de oudere tweede generatie slachtoffers (Tweede wereldoorlog, Indië en Nieuw-Guinea), waarbij gevreesd mag worden dat de problematiek van de tweede generatie slachtoffers van Vredesmissies (Libanon en daarna) momenteel nog verborgen is. De uitspraak van Prof. dr. Vermetten eerder die dag, dat trauma invloed heeft op het DNA en kan worden doorgegeven aan de kinderen, is evident in de tweede generatie slachtoffers en mag ons doen vrezen voor de derde generatie, waarvan de eerste tekenen inmiddels ook zichtbaar beginnen te worden.

Er blijkt veel behoefte aan lotgenotencontact, aan erkenning en herkenning en aan nuldelijnsondersteuning. Aan nazorgprogramma's, zoals die momenteel schoorvoetend worden ontwikkeld. Aan het gemakkelijk vindbaar maken van specifieke zorg. Aan meer bekendheid van de problematiek zodat erkenning ook daadwerkelijk wordt ervaren, zorgbehoevenden worden bereikt en zorg wordt gevonden. Specifiek moet worden gestreefd naar meer bekendheid van de Stichting InLuwte (www.inluwte.nl), dochter van de BNMO, die zich inzet voor de relaties van oorlogsgetroffenen, geüniformeerde geweldsgetroffenen en veteranen.

